

T(R)ÒPICS

De com sortir del cinema...

MANCOSA 9/3/07

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Anem al cinema per unes quantes raons personals. La principal, tal vegada, sigui per recuperar la infantesa perduda, quan la mare o el pare ens explicaven contes que ens emocionaven al punt dolç del somni reparador. Cada dia dels tres-cents seixanta cinc de l'any, les sales fosques ens esperen seductores. Sempre de guàrdia. No tanquen. Són els hospitals de l'ànima. I sense llistes d'espera. A més, a poc que visquis en una ciutat (o en un poble afortu-

nat) pots triar i remenar... Diu el tòpic que també anem al cinema per entretenir-nos. Conscient, la indústria (de Hollywood i la dels Goyas) contempla l'espectador com una entrada. Per a Hitchcock el cinema és una sala de butaques que cal omplir de públic, i la pantalla un aparador d'emocions amb pastissos sagnants de vida com els de la senyora Lovett, l'enamorada perpètua de S. Todd. En la foscor hipnòtica i anònima desitgem retrobar-nos amb el drama, o sigui, amb la vida que el cineasta n'ha eliminat els moments avorrits. D'aquesta manera i gràcies a l'anonimat (res a veure amb la litúrgia social d'anar al teatre), aprenem a riure i

plorar, sobretot plorar, en una ininterrompuda sessió contínua que completa la nostra educació sentimental. Perquè les pel·lícules són, com en *El festí de Babette*, un saborós banquet d'afectes. O. Welles creia que anem al cinema per pujar a un trenet audiovisual, mentre que Godard sentència que el cinema és la veritat a vint-i-quatre imatges per segons i on segons Andrei Tarkovski, l'espectador és un caçador del temps perdut. O també, com exemplifiquen I. Bergman i W. Allen, una visita al psiquiatre sense haver de demanar hora. Anem al cinema pel plaer de desitjar sense culpa. Perquè si parlem de desig, de plaer, anem a mullar-

nos tot *Cantant sota la pluja* sabent que des del moment que hem decidit comprar l'entrada fins que flotant abandonem el divan i la sala, ens haurem amarat d'il·lusions (frustrades o no) i, qui sap, si una mica més savis, solidaris, humans... Aleshores arriba el crític moment de tornar al carrer, al caos organitzat. I el xoc de (des)compressió acostuma a ser atordidor. Desassossegant. Com quan et despertes al matí després d'uns somnis rotunds per surreals. R. Barthes odiava fer-ho, se sentia com un sonàmbul crònic, un Cesare del doctor Caligari. La solució? Anar el cinema (ben) acompanyat. Amb la persona que comparteix gustos, sentiments i algun que altre desaccord. I l'un per l'altre emergir altre cop a la vida. I parlar de la pel·lícula acabada de veure. Els pros i els contres. En suma, el plaer. Perquè el cinema és l'art compartit.